

Arrest

nr. 242 107 van 12 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie thans de staatsecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 mei 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten (1),

naam : N. + 2 kinderen : A. M. B. A. ([...]) en A. N. B. A. ([...])
voornaam : H. A. N.
geboortedatum : [...]1967
geboorteplaats : D.
nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 04/09/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 02/04/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van het hoorrecht en de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het unierecht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden onzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context

van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had dan ook verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

De verzoekende partij had in het bijzonder kunnen toelichten dat zij momenteel verblijft te 2170 Merksem, (...) met haar minderjarige kinderen. Via haar sociaal netwerk is zij in staat om te voorzien in hun onderhoud. De kinderen hebben zich ook weten te integreren in België en schreven zich in voor het Nederlandstalige onderwijs. M.B.A. schreef zich in voor het vierde jaar wetenschappen in het atheneum van Merksem (stuk 3). N.B.A. schreef zich in voor het eerste leerjaar in het atheneum van Merksem (stuk 3). De bestreden beslissing doorkruist echter het opgebouwde leven van verzoekster en haar kinderen in België.

Een zorgvuldig feitenonderzoek vereist dat met deze feitelijke omstandigheden wordt rekening gehouden, hetgeen niet is gebeurd. De gemachtigde had hiertoe nochtans de gelegenheid indien verzoeker daadwerkelijk was gehoord.

De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55). Dit geldt des te meer omdat de gemachtigde met deze elementen diende rekening te houden bij het opleggen van de bestreden beslissing, gelet op de vereisten van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Gelet op deze elementen, wijst verzoeker op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging, evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel."

In eerste instantie voert verzoekster een schending aan van het hoorrecht. Ze stelt dat de bestreden beslissing een bezwarend besluit is dat haar belangen ongunstig kan beïnvloeden en dat bijgevolg het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht had moeten gerespecteerd worden. De beslissing geeft immers uitvoering aan het Unierecht, nu artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de rechtsgrond vormt voor de bestreden beslissing, een omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. In dat verband wijst verzoekster eveneens op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ze erkent dat het hoorrecht geschonden wordt indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name indien zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Verzoekster wijst concreet op het feit dat zij minderjarige kinderen heeft en dat zij via haar sociaal netwerk in staat is om

te voorzien in hun onderhoud. Ze stipt aan dat haar kinderen geïntegreerd zijn aangezien M.B.A. zich heeft inschreven in het vierde jaar wetenschappen in het atheneum en N.B.A. is ingeschreven in het eerste jaar. Door de bestreden beslissing wordt hun leven doorkruist. Verzoekster meent dat de gemachtigde met deze elementen had moeten rekening houden in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster meent hierdoor dat ook het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad sluit zich aan bij de theoretische uiteenzetting die verzoekster heeft gegeven van het hoorrecht als deel van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het bestreden bevel maakt inderdaad een toepassing uit van het Unierecht en het is een beslissing die de belangen van verzoekster en haar kinderen nadelig kan beïnvloeden. Bijgevolg is de vraag of verzoekster correct werd gehoord.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet werd gehoord voorafgaand aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Zij werd wel gehoord in het kader van haar internationaal beschermingsverzoek bij de Diest Vreemdelingenzaken op 22 mei 2019 en door het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 19 juli 2019. Door deze gehoren is verzoekster wel dienstig gehoord aangaande de elementen die kaderen in dit internationaal beschermingsverzoek. Verzoekster haalt evenwel elementen aan in het kader van het privéleven (artikel 8 van het EVRM) en het hoger belang van de kinderen, die niet (noodzakelijk) worden gedekt door de gehoren in het kader van het internationaal beschermingsverzoek.

In een dergelijke situatie blijft de vraag of verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Als concrete elementen wijst verzoekster erop dat zij woont in Merksem met haar twee minderjarige kinderen, dat zij in staat is om via haar netwerk in haar onderhoud te voorzien en dat de kinderen naar school gaan, het jongste kind in het eerste middelbaar en het oudste kind in het vierde middelbaar.

Verzoekster lijkt hiermee te doelen op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM en op het hoger belang van het kind, waarmee moet rekening gehouden worden op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, benadrukt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

De vraag stelt zich evenwel of verzoekster en haar kinderen een privéleven in België kunnen aannemelijk maken dat beschermingswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM. In casu blijkt dat verzoekster en haar kinderen geen gevestigde immigranten zijn en dat zij pas sedert begin 2019 in België zijn. Het eerste spoor in het administratief dossier is immers het internationaal beschermingsverzoek van 29 april 2019. De bestreden beslissing dateert van 27 mei 2020. De kinderen zijn bij het nemen van de bestreden beslissing respectievelijk 14 en 16 jaar oud. Ook al kan aangenomen worden dat het voor oudere kinderen iets moeilijker wordt zich telkens aan te passen aan een nieuwe omgeving, blijkt dat zij pas sedert iets meer dan een jaar in België waren, op het ogenblik van de bestreden beslissing. De Raad gaat er dan ook vanuit dat hun band met het thuisland veel sterker is dan hun band met België. Hetzelfde geldt des te meer voor verzoekster zelf. Nu er geen beschermingswaardig privéleven in België is aangetoond, hoefde de gemachtigde hieromtrent niet te motiveren. Wat betreft het sociaal netwerk dat verzoekster zou hebben om in haar onderhoud te voorzien, ligt hiervan geen enkel begin van bewijs voor.

Wat betreft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat het administratief dossier een nota bevat “evaluatie artikel 74/13” van 27 mei 2020, zijnde de dag van de bestreden beslissing.

Hierin staat het volgende: “*hoger belang van het kind: betrokkene heeft twee minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de moeder te blijven.*”

Gezins- en familieleven: betrokkene verblijft in België met haar twee minderjarige kinderen. Het hele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen. Ten slotte verklaarde (gehoor DVZ d.d. 22/05/2019) betrokkene dat een zus en twee broers in België verblijven, maar zij maken geen deel uit van de gezinskern.

Gezondheidstoestand: betrokkene verklaarde tijdens haar inschrijving bij de DVZ dd. 25/4/2019 diabetisch te zijn en een hoge bloeddruk te hebben. Het administratief dossier bevat geen 9ter aanvraag. In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan en blijft het kerngezin samen. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit deze nota blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de drie in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangehaalde elementen en dus ook met het hoger belang van de kinderen.

Ook al blijkt uit het voorgaande dat de gemachtigde eerder summier met het hoger belang van de kinderen heeft rekening gehouden, bleek supra eveneens dat de Raad van oordeel is dat de kinderen, gezien hun kort verblijf op het grondgebied, geen sociale banden hebben met België die zouden kunnen opwegen tegen het feit dat zij conform artikel 7 van de Vreemdelingenwet het grondgebied moeten verlaten. De Raad acht het oordeel van de gemachtigde dat het hoger belang van de kinderen zich niet verzet tegen het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet onredelijk, noch onzorgvuldig. De gemachtigde blijkt evenmin te zijn uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens en er blijkt evenmin een incorrecte beoordeling.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Wat betreft het hoorrecht heeft verzoekster geen concrete elementen aangehaald die eventueel tot een andere besluitvorming hadden kunnen aanleiding geven, zodat een eventuele schending van het hoorrecht niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Het eerste middel is deels ongegrond en deels onontvankelijk.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het tweede middel toe als volgt:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na het verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Togo). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De verzoekende partij wijst echter op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid- 19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in volle coronacrisis (27 mei 2020).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, zoals afgekondigd op 12 maart 2020 en sindsdien alleen maar verstrengd, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen werd om het grondgebied te verlaten.

Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

2. Ondergeschikt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is het gegeven dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Over de gevolgen van de coronacrisis wordt met geen woord gerept, terwijl dit een onmiddellijke impact heeft op de terugkeerverplichting (zoals hierboven uiteengezet).

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

Na een theoretische uiteenzetting over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst verzoekster erop dat de bestreden beslissing zich niet beperkt tot het vaststellen van illegaal verblijf maar dat het ook een terugkeerverplichting oplegt. Verzoekster wijst op de gevolgen van de coronacrisis en stelt dat het onverenigbaar is met de federale maatregelen, met de menselijke waardigheid en het algemeen belang, meer bepaald de volksgezondheid, dat zij gedwongen wordt om het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing moet immers worden vermeden, de grenzen zijn gesloten en de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten zijn bijzonder beperkt. Bij het nemen van de bestreden beslissing had de gemachtigde moeten rekening houden met de gezondheidstoestand en met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM. Nu dit niet is gebeurd, acht verzoekster de bestreden beslissing strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt verzoekster ondergeschikt dat indien zou blijken dat de gemachtigde toch met het voorgaande heeft rekening gehouden, minstens de formele motiveringsplicht is geschonden. Verzoekster herhaalt dat met de federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten door de gemachtigde geen rekening is gehouden. Er is dienaangaande geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing. Nochtans heeft de coronacrisis een onmiddellijke impact op de terugkeerverplichting. Hiermee zijn volgens verzoekster de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden in samenhang gelezen met artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad volgt verzoekster dat de bestreden beslissing inderdaad niet enkel het illegaal verblijf vaststelt, maar tevens een terugkeerverplichting oplegt. Wat betreft de "gezondheidstoestand" heeft de Raad supra reeds vastgesteld dat met dit element werd rekening gehouden bij de afgifte van het bestreden bevel. Verder blijkt dat verzoekster niet doelt op een specifieke eigen gezondheidstoestand maar op de algemene coronacrisis. Zelfs indien de Raad kan volgen dat het voor verzoekster bij het nemen van de

bestreden beslissing moeilijk was om gevolg te geven aan het bestreden bevel gezien de coronamaatregelen, wijst de Raad erop dat dit de wettigheid van de beslissing zelf niet aantast doch relevant was voor de termijn waarbinnen verzoekster werd geacht uitvoering te geven aan het bestreden bevel. Indien verzoekster mogelijk gegronde redenen had om aan te voeren dat de termijn van dertig dagen gezien de coronacrisis te kort was om vrijwillig gevolg te geven aan het bestreden bevel, had zij de mogelijkheid om op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet een gemotiveerd verzoek in te dienen bij de gemachtigde tot verlenging van de termijn, op grond van de stelling dat de vrijwillige terugkeer niet kon worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn. Er blijkt evenwel niet dat verzoekster hierom heeft verzocht. Evenmin en ten overvloede blijkt dat verzoekster ondertussen, eens het luchtruim weer werd opengesteld naar Irak, wel vrijwillig uitvoering heeft gegeven aan het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Verder wijst de Raad erop dat de coronacrisis een pandemie is en dus evenzeer in België slachtoffers maakt. De Raad is dan ook niet overtuigd van het feit dat een terugkeer naar Irak voor verzoekster en haar kinderen een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Er blijkt ook niet dat verzoekster of de kinderen positief zouden getest hebben op het virus, noch blijkt dat verzoekster of de kinderen zich in Irak niet aan de sociale barrièremaatregelen of hygiënemaatregelen zouden kunnen houden om de kans op besmetting te minimaliseren.

Waar verzoekster in ondergeschikte orde nog stelt dat de formele motiveringsplicht is geschonden nu niet is gemotiveerd aangaande de coronamaatregelen, herhaalt de Raad dat de huidige coronacrisis een pandemie is en dus een wereldwijde sanitaire crisis betreft die ook in België vele slachtoffers maakt en heeft gemaakt, zodat de Raad niet van oordeel is dat de gemachtigde hierover in het licht van een terugkeer naar Irak diende te motiveren, noch heeft de gemachtigde door hier niet over te motiveren een onzorgvuldigheid begaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES